

Újpest polgára, Juhász György gondolkodásában, szemléletében, értékítéletében egyaránt polgár. Munkájában, önzetlenségében, családszeretetében, becsületességében, lokálpatriotizmusában is polgár. Cukrászmester Újpesten. Nyitott az emberekre, a környezetére, a világra, a természetre.

Kövessük életútját! Életében mi alapozta meg az utazási és gyűjtőszennvedélyt, a civil foglalkozás mellett a kutató-, rendszerezőmunkát?

Az Újpesti Komját Aladár Általános Iskola biológia-tanárnőjének hatása. Európa egyik legnagyobb magyar lepke- és rovargyűjteményének, Bezsilla László munkájának a megismerése. A Herman Ottó körben végzett gyűjtőmunka élményei, Molnár Gábor ifjúsági regényei.

Kérdésekre, hogy mi ösztönözte a nagy utazásokra, egyszerű választ adott: „A szabadságvágy megélése, Magyarország és a világ tájainak, embereinek, faunájának, állatainak megismerése.” Pontos emlékezés, felidézés, élményszerűség jellemzi beszámolóját. 1958-tól másfél évtizeden át a hazai fauna gyűjtése még amatőr szinten indult, majd hivatásos alaposággal folytatódott. Megélt örömmel szól a példányszám és fajszám gyűjteményébe történő besorolásáról.

A nagy fordulat az 1970-es évek elejétől indult el, amikor a világraszóló nagy utazások következtek.

1974-ben az első kaukázusi út, majd 1984 és 1991 között a trópusi utak – Kolumbia, Venezuela, melyek megalapozták a lepkegyűjtemény tudományos gyűjtőmunkáját.

A 4-9 fős csoport tagjai kutatók, szakértők, operatőrök, közösen biztosították az eredményes gyűjtést, rendszerezést, filmen történő megörökítést. Sokszor embert próbáló körülmények között, őserdők mélyén, önellátásra

berendezkedve végezték munkájukat. 1993-ban Délkelet-Ázsia térségében gazdagították a gyűjteményt.

Egy-egy új gyűjtőút során, mint 1991 és 1996 között – Madagaszkár, Kenya, Marokkó – a lepke- és rovargyűjteményt ásványokkal és őskövekkel bővítették.

1997-től 2002-ig Ecuador (1997), Bolívia (2001), Szibéria – Altáj – (2002) és Erdély területein gyűjtött speciális fajokat (2002).

Az utazások Juhász Györgyben sok maradandó élményt, szép, máig ható emléket hagytak. Különböző világrészek, országok, népek sorsa tárulkozott fel előtte. Megismerkedett Nigériában végtelenül szegény gyerekekkel, ugyanitt vendégeskedett az alkirálynál, Kolumbiában mérges kígyók között élt.

Megkérdeztem, mivel gazdagította életét a 40 év. Tömören válaszolt: „Az élő környezet, a természet a legfontosabb az életemben.”

Maradandó a történet, hogyan hatott Zoltán fiára mindaz, amit a családi otthonban láthatott. Túl a lepkék, rovarok változatos gazdagságán, a szín- és formavilág felébresztette, fejlesztette szépérzékét, rajzkészségét. Az általános iskolában a rajzolás szeretetéhez olyan ösztönzést kapott, hogy újpesti és országos versenyen második lett.

Juhász György cukrászmestert életében sok megpróbáltatás érte, erről így szólt: „Sok nehézségeken átsegített, amikor a természethez fordultam, és lepkéztem”. Beszélgetéseinkkor az órák gyorsan múltak. Miközben hallgattam, a „nagy utazó” hogyan ismerte meg a világ, a természet sokféle arcát, életét, megismerhettem a 40 év gyűjtőmunkájának eredményét, a hazai felfedezőutak mellett számos, nekünk egzotikus expedíciójának gazdagságát, először növekvő kíváncsisággal figyeltem, aztán csodálgattam, majd tiszteltem.

Az Újpesti Lepkémúzeum létrehozása vágy és cél volt egyaránt, ma már valóság. Ebben szerepet játszott a sok barát, ismerős, szakember biztatása, akik látták az összegyűjtött lepkéket, ízeltlábú állatcsoportokat, skorpiókat, pókokat, bogarakat, kagylókat és a korallgyűjteményt. A régmúltat idéző kőületeket, ásványokat, néprajzi tárgyakat, fa- és bambuszgyökér faragásokat, maszkokat, kőbaltákat és cserépedényeket. Egyre többen és gyakrabban mondták: „Olyan, mint egy múzeum, meg kell mutatni gyerekeknek, iskoláknak, felnőtteknek.” A keres családi ház földszintjén sok munkával, az újpesti önkormányzat támogatásával megvalósult a sokáig érlelt nagy terv, az Újpesti Lepkémúzeum, amely a közeljövőben a Dessewffy u. 26. szám alatt nyitja meg kapuját.

Közös szándék, hogy Újpest – óvodás, általános iskolás, középiskolás – gyermekei és a felnőtt lakosok látogassák az állandó kiállítást, és élményekben, természetismeretben, természetszeretetben gazdagodva távozzanak a múzeumból.

Rousseau írta a XVIII. században: „Vissza a természethez”. A XXI. században ez nem lehet menekülés, hanem az összhangteremtés a város, a társadalom és a természet világa között. Számptalan lehetőség nyílik a két világ sajátos ritmusának összekapcsolására. A természet szépségének, csodáinak megismerése annak átélésével, befogadásával válhat teljessé.

Azt szeretnék elérni az Újpesti Lepkémúzeummal, hogy tanítson, neveljen gyermekeket és felnőtteket egyaránt, így a természet valamennyiünk életének nélkülözhetetlen részévé válhat. Hogy megállítsuk az ember-ember közötti elidegenedést. A természet végtelenül gazdag világát befogadva válhatunk teljesebb, elégedettebb emberekké.

Krug Ferenc